

DEBRECENI UNITÁRIUS HÍRLEVÉL

A DEBRECENI UNITÁRIUS EGYHÁZKÖZSÉG HÍRLEVELE

2007. ÁPRILIS-JÚNIUS

I. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM

TARTALOMBÓL

Lelki útavaló

Ajánló

Egyházközségünk életéből

Barátaink vallomása

Az előző szám kivitelezéséért köszönet illeti McIntosh Richardot!

Kedves Olvasó! Unitáriusok és érdeklődők!

Folytatjuk a megkezdett hagyományt.

Ebben a számban is törekedtünk arra, hogy megszólaljon a gyülekezet. Újabb hangok, s egyre fiatalabbak!

A második Hírlevél főként a krónikás szerepét tölti be, hisz az elmúlt két hónapban két olyan rendkívüli ünnepünk volt, mely méltó a nyomdafestékre.

Megörökíteni, visszapillantani, emlékezni...

- hívó-szavak, melyek leginkább lefedik gondolataimat.

S micsoda öröm ebben az emlékezős hangulatban, ha nem a lelkésznek kell teleírni a lapot! Mert megszólal a megszólított ember, barátaink... s megszólal a múlt is, s megidézi a mi jövődönket, elérkezik hozzánk Balázs Ferenc, Kodály Zoltán megtartó, kijózanító üzenete, s együtt gondolkodhatunk felelősen Szávai Ilonával, ismerős arcú vendégünkkel.

A nyár a változás, a töltökezés és a pihenés időszaka. Töltsék tartalommal, jókedvvel és szép emlékezőségekkkel!

Isten áldásával!

Miklósi-Vári Katinka

Lelki útravaló

Balázs Ferenc
(1901-1937)

Unitárius lelkész,
világutazó, író, költő.

Korai halálának 70.
évfordulóján
emlékezünk rá.

Középiskolai tanulmányait a kolozsvári unitárius kollégiumban végezte, majd az unitárius teológia hallgatója lett. Egyházi ösztöndíjjal Oxfordban és a Berkeley egyetemen folytatta tanulmányait. Hazatérése előtt beutazta Japánt, Kína egy részét, Indiát és Palesztinát. Találkozott Rabindranath Tagore-val és Mahatma Gandhival. Hazatérése után a székelykeresztúri unitárius főgimnáziumban dolgozott bennlakási felügyelőként. 1930-tól Mészkon vállalt lelkési szolgálatot. A faluban életre hívta az Aranyosszéki Vidékfejlesztő Szövetkezetet, népfőiskolát, színjátszó csoportot és dalárdát szervezett. 1932-től részt vett a marosvécsi helikoni találkozókön, meghívást kapott a Helikon társaságba. Korai halálát tüdőbaj okozta

Hiszem, hogy e világ nem a véletlenségek láncolata.

Hiszem, hogy minden valamiért van.

Hiszem, hogy a világnak az a természete, elrendeltetése, végzete, eltökéltsége, megmásíthatatlan akarata, hogy olyan személyiségeket alakítson ki, akik nagy valóságossággal egynek tudják, érzik magukat az egész világgal, s aszerint cselekszenek.

Hiszem, hogy a világcél megvalósítása sok apró szándék, embrenyi akarat kiteljesedésén keresztül munkálkodik, hogy minden nemzetségnek, minden egyénnek a végtelen lánc egy szemének kikovácsolása jutott osztályrészül.

Hiszek ebben a feladatban, az én külön kis célomban. Legelőszőrös az egyéniségemet, a világot tükröző harmatcseppet akarom tisztává és teljessé tenni. Nem fojtom el az én sokréteges személyiségem egyik megnyilatkozását sem; a „testemnek” éppen annyira élek, mint a „lelkemnek” - de igyekezem minden kívánságomat, ösztönömet, rángásomat összhangba hozni az eddigelé kifejlődött legmagasabb, legértékesebb tulajdonságommal. Ezenkívül arra törekszem, hogy másokkal, testvéreimmel a közös társaságban, kiépítsem a szeretet kapcsolatait. békességet mindvégig megőrizni kívánom, s azokkal, akikkel ölelős, forró szeretet köt közös érdekeink közös szolgálatára szövetkezem.

Hiszem, hogyha az én kicsi célomat az én rövid életemben megvalósítom, valamit tettem, aminek magában is értéke van, s aminek értelmét a halál nem tudja elvenni.

Hiszek az ember méltóságában; s ha magát a világcéllal azonosítja: az akarat szabadságában.

Hiszem, hogy az én igazi énem akarata az az akarat, amelyik a világcélban jut kifejezésre, s hogyha a világcélt követem, a saját akaratomat követem.

És hiszem az Istent: oh e világ gyönyörűsége, hatalmas, csodálatos, boldog végzetű, megdöbbentő és titokzatos; s amikor csordulásig megtelek vele, amikor elnyom a végtelenség, főlelem közvetlensége, megujjongtat az öröme, akkor buggyan ki belőlem: **Isten**.

Ne kérdezzétek tőlem mit jelent nekem ez a szó.

Nekem olyan ez, mint a **jaj** a szenvedőknek, az **oh** a meglepettnek, a **kacagás** az örvendezőknek, mindent kifejez ez, mert semmit nem mond. Én nem szállok vitába, nem állítok, nem bizonyítok; következetes nem vagyok, okokat nem hozok föl: én csak sóhajtok, sírok, ujjongok, lelkesedem: **Isten**.

A vallás megadja az én életem célját; a tudomány hozzásegít az eléréséhez; a művészet alkalmat ad, hogy benne gyönyörrel elmerüljek. Az én imígyen teljessé váló életemben várom Istent, hogy kinyilatkoztassa magát.

(Balázs Ferenc: Bejárom a kerek világot)

Unitáriusok lírája

Balázs Ferenc: A szépség és a mélység meséje

A fiú megszerette a leányt, mert szép volt. A fiú a szépséget szerette meg benne. Azt mondta tehát: - A lelkét szeretem. És igaza volt, mert a leányban a Szépség a lélek. A leány szemébe, ajkára, gondolataiba, szeszélyeibe a Szépség adja a lelket. A szépség beszél belőle és a szépség lát. A fiú a leányban a szépség után vágyott, de az emberben mást keresett.

Az emberben nem a szépséget kereste, hanem a mélységeket. A gondolat és az érzés mélységeit. Mert az emberbe a mélységek ágyazzák a lelket. S voltak a fiúnak pillanatai, amikor a leányban is meg akarta találni az embert. Mikor arra gondolt, hogy megkeresi a leányszívben az emberszívet, a mélységeket. Voltak ilyen pillanatai. De nem volt elég bátorsága hozzá. Mert attól félt, hogy elveszíti a Szépséget. Találkozik az emberrel, de elveszíti a leányt.

Dusa Lajos

egyházközségünk tagja.

legújabb verseskötete:

Veled áldjon az este címmel,

az idei Könyvhétre jelent meg, a Felsőmagyarország Kiadó gondozásában.

A fűszövegek szemérmes plakátok.
A szem szemez, és fülest küld a fül,
hogy felpezsdülhessen kíváncsiságod:
mi is lehet egy borítón belül?

A fülbesúgás hallótávolsága a fültől
számítva épp négy arasz.
De mennyi minden belefér e távba
ha Szent Mágiánk választottja vagy!

Mert minden más lesz. Az idő, és tér itt
egymásba görbül: s milyen szép gabaly,
mily édes botrány, áldott galiba!

Te magad vagy a nagy kizökkenés is,
a törvényszerűen tündöklő hiba;
és végre van, amibe belehalj.

Dusa Lajos

Ballada Boldogasszonyunkhoz

Mindegy, hogy fiad kitől szülted,
s elvett vagy nem vett el az ács.
Én téged perelve becsüllek,
mert ki esendően önmagát
nem adja édes két karodba,
az akárhogy Úr — nagy bolond
S nem vagy több mint a semmi rongya,
ha élő, teljes alakodban
ilyen árva vagy, asszonyom.

Engem is úgy szeret a hazám,
mint téged a te Istened.
S míg a zsíros lét bazársorán
nagyra híznak a kupeczek:
idegen vagyok. Nem vagyonra
vágyom, így aztán láthatom
árokba hogy szorít a konda:
magányba, ínségbe, mocsokba...
Ez nem szabadság, asszonyom!

Látod, mi ketten, Máriám, itt
mennyire magunkban vagyunk?
A legendánknak nem hiányzik
valónk, csak néhány adatunk.
Mindig más világ ül a vanra:
isten, az eszme, a haszon;
létünk a nullával szorozza
ennyi minden. És így kifosztva
ki ment meg minket, asszonyom?

Ajánlás:

Úrnóm, tiéd e riadt önzés,
a lény aki még én vagyok.
Nem illik hozzám a könyörgés,
a lelkek mélyén hallgatok.
Nem lehetek hitek bolondja,
nem játszhat velem hatalom,
és a bölcsek itt bármit mondanak:
mi értem van, csak az ragyoghat
általam, s velem, asszonyom.

Ünnepeljünk

A konfirmálásról

A konfirmálás számomra egy nagyon jó élmény volt, amire nagy örömmel gondolok vissza. Az elején még nagyon izgultam, féltem attól, hogy elfelejtem a válaszokat, de ez szerencsére nem történt meg.

Erre az eseményre nagyon sokat készültünk. Az előkészítésen voltak kisebb viták is, amikben nem nagyon értettem egyet Katinkával. De Katinkának köszönhetem, hogy olyan kérdéseket is megértettem és elfogadtam, amikről korábban mást gondoltam.

Az úrvacsora vételben is most részesülhettünk először életünkben. Nagyon izgultam e közben is. Még az is tetszett a konfirmációban, hogy a családom is együtt volt. Sajnos Erdélyből nem tudnak gyakran jönni a rokonok. És már régen volt olyan, hogy az erdélyi rokonok és a magyarországi rokonok együtt voltak.

Igazából nagyon nehéz szavakba foglalni azt, hogy mit éreztem a konfirmálás alatt.

De nagyon jó élmény volt.

Németh Anna

A konfirmálásról

Amíg a káté-órákra jártam, eszembe se jutott, hogy ennek egyszer vége lesz, mert már az életem részévé vált, hogy minden kedden eljövök Katinkához, és olyan dolgokról beszélgetünk, amikről a mindennapi életben nem.

A válaszok megtanulása először csak kényszernek tűnt, de miután megtanultam szavakba öntani a gondolataimat, már öröm volt eljönni.

Nagy szabadságot jelentett, hogy mindenki a saját szavaival válaszolhatott a kérdésekre, mert a 19. században élt unitárius emberek felfogása különbözik egy mai unitárius véleményétől.

Nagy élmény volt a konfirmálás, és mindig nagy örömmel fogok visszagondolni

életem egyik legfontosabb eseményére.

Palatka Réka

A konfirmálásról

A többi konfirmandus társammal együtt nagyon sokat készültünk Katinkával a konfirmációra.

Mivel most konfirmáltunk, így először vettünk úrvacsorát. Régen (nem is olyan régen) mindig furcsálltuk Panni tesómmal, hogy mindenki kimegy úrvacsorát venni, és mi ott ülünk a helyünkön. De most már mi is kimehetünk a gyülekezettel úrvacsorát venni.

A konfirmálás elején izgultam, de az első kérdés után már nem. Én sok mindennel tartozom Katinkának, aki ennyit foglalkozott velem és a konfirmandusokkal.

Nekem nagyon sokat jelentett a konfirmáció, mert gyarapíthattam tudásomat az unitárius vallásról és örülök, hogy tagja lehetek ennek a gyülekezetnek.

Németh Orsi

UNITÁRIUS HITVALLÁSOK

Tisztelt Gyülekezet! Kedves Barátaim!

Én Rózsa Andrea vagyok, 36 éves, 2 gyermekes anyuka. Matematika tanár vagyok és közgazdász.

Mint ahogy a generációból olyan sokan, én is hit nélkül nevelkedtem. Bár a nagymamáim révén megismerhettem egyházi szertartásokat, részt vehettem katolikus és református istentiszteleteken, mégis Isten valódi közelségét csak pár éve – most – felnőtt koromban tapasztalhattam meg, élelem át.

A konfirmálásról

Anyukámmal együtt konfirmáltam, viszont a konfirmandus órákra csak a konfirmáció előtti pár órára jött el.

Nekem a konfirmandus óra nem előkészítésnek számított, hanem hitem tisztítása, de legfőképpen lelkem erősítése. Én a konfirmációt nem feleltetésnek, viszont hitem bizonyításának éltem meg. Én úgy érzem tényleg segítségemre van.

Úgy gondolom az unitárius vallás tisztán hirdeti Jézus és Isten történetét. Én igazán élveztem. Szerintem jó választás volt.

Rózsa Fiona

Az unitárius szellemiséget a házasságkötésem óta ismerem. Bajor János bácsi esketett minket. Első gyermekünket, Fionát is ő keresztelte meg. Második gyermekünket, Simont, Miklósi-Vári Katinka keresztelte meg.

Életem legfontosabb eseményei az unitáriusokhoz kötnek engem. Ezek mellett az örömeim mellett azonban szembe kell néznem olyan nehézségekkel is, mint a női lét problémái, párkapcsolati nehézségek, a szüleimhez fűződő viszonyom tisztázása és önmagam megismerése - tulajdonságaim, érzéseim felvállalása.

Az utóbbi években sok időt szántam ezekre a problémákra és az egyensúly-keresés útján nagy-nagy segítségemre voltak Katinka prédikációi, valamint János bácsi és Katinka személyisége is. Továbbá olyan igaz emberekkel ismerkedhettem meg, köthettem barátságot, és olyan történetekben lehetett részem, ami miatt most szeretnék köszönetet mondani a Jóistennek.

Vallomás

Deseő Emil vagyok. 1967-ben születtem Miskolcon. Az eddigiek során a bankszakmában és a média területén dolgoztam. Jelenleg államvizsgára is készülök a Nyíregyházi Főiskolán.

Életem során, mint mindenkit engem is foglalkoztattak azok az alapkérdések, hogy hogyan alakult ki a világ, hogyan teremtődtek a bennünket körülvevő dolgok, milyen összefüggésbe vannak ezek egymással, milyen törvényszerűségek szabályozzák őket, vagy az is, hogy mi az ember feladata a Földön?

Mivel semmilyen vallási útmutatás nem alakította életemet, így az egyénileg kialakított lelki utam során leginkább a keleti vallásokhoz vonzódtam. A keleti bölcséletek sok tekintetben a mai napig is fontosak maradtak számomra.

Ezzel együtt azonban nagy problémát jelentett, hogy az a vallási kultúra mégiscsak idegen számunkra. Mikor hozzájutottam az unitárius vallás lényegét tükröző írásokhoz, rögtön tudtam, végre rátaláltam arra, amit kerestem. Ugyanis az a hit, hogy van egy Isten – és EGY AZ ISTEN, akin keresztül ez az egység vonatkozik mindenre: a világra, az emberre, a törvényre és a közös célra – találkozott azokkal a gondolatokkal, amiket már régen magamban hordoztam.

Ideológiai közelségén kívül az a tény, hogy ez az egyetlen magyar alapítású, Erdélyben született egyház, egyértelművé tette számomra, hogy lelki útkeresésem során a végső állomásra érkeztem.

Szeretnék hálát adni, amiért Isten lehetőséget adott nekem arra, hogy felismerhessem az Ő jelenlétét magamban, a környezetemben és az összefüggésekben.

Azért szeretnék itt, az unitárius közösségben konfirmálni, mert az unitáriusok a jellem általi üdvözülést vallják. Arra a felelősségre tanít ez engem, hogy a saját életemmel kapott küldetésemet felismerjem és teljesítsem. Számomra unitáriusnak lenni azt jelenti, hogy lehetőséget kaptam a Jóistentől szívem nyugalmanak megtalálására és arra, hogy felnőtt létem kötelességeit és a felelősséget ne csak tehernek éljem meg, hanem örömet is tudjam lelteni életem választásaiban és azok következményeiben.

– Ámen.

Meggyőződéselem az is, hogy Jézus Isten legnagyobb prófétájaként a keresztény vallás megalapítója, az emberiség tanítómestere, aki segít bennünket abban, hogy életünket Istennek tetsző módon élhessük és a szeretet parancsát minden embertársunk felé kiteljesíthessük. Sokat jelentett az is, hogy az unitárius vallás elénk tárja a lekiismeret és a hit szabadságának eszméjét. Ez Istennek olyan adománya, amelyet csak lelkileg szellemileg felnőtt ember érthet meg igazán. Ezért talán nem is bánom, hogy felnőtt koromban ismerkedhettem meg az unitárius eszmékkel, hiszen így érett fejjel tudatosan választhattam meg vallásomat.

Ily módon nyertek értelmet előttem Jézus szavai: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem.”

Úgy érzem, hogy Jézusnak ezen szavai méltó útravalómmá lehetnek életem megkereszteléssel kezdődő új szakaszára.

SZERETETVENDÉGSÉG

Figyeljünk a gyermekekre!

A debreceni unitárius gyülekezetben, lelkészünk, Miklósi-Vári Katinka május 12-én, szombaton szeretetvendégséget szervezett, melynek témája a gyermek volt. Szeretettel vártuk és fogadtuk Lakatos Csilla lelkész nő vezette miskolci közösséget, és Szász Adrienne pestszentlőrinci gyülekezetének tagjait.

Az előzetes programnak megfelelően 11 órától Szász Adrienne szolgálatában gyermek-istentiszteleten vehettünk részt. Délben a már hagyományossá vált, Dr. Kozák Miklós hozzáértését dicsérő, finom bogrács-gulyás ebédet fogyaszthattuk el, és délután Kató Árpád pihentető és lelki ráhangolódást segítő gitármuzsikája után „Párbeszéd a családban” címmel Szávai Ilonának, a budapesti Pont Kiadó vezetőjének, a Fordulópont folyóirat főszerkesztőjének előadását hallgathattuk meg.

Nagy izgalommal és érdeklődéssel vártuk, felnőttek és gyermekek is Szász Adrienne szolgálatát. A gyermek-istentisztelet közös imával, énekléssel és a gyerekek aktív részvételével zajlott. „Jól vigyázz kicsi száj, mit beszélsz” – emelhetnénk ki a lényegi mondanivalót. A gyerekek olyan kifejezéseket magyaráztak meg nekünk, előttünk, hogy mit jelent például a vigasztalás, az áldás, káromkodás, a szófogadás, az engedetlenség. Utána játék következett: ki tudja a leggyorsabban kinyomni a fogkrémet a tubusból – de a játék folytatódott: a következő körben az lett volna a nyertes, aki a leghamarabb vissza tudja kanalazni. A tanulság mindannyiúnknak szívhez szóló: vigyázzunk, mit mondunk, mert ha valakit megbántunk, utólag bocsánat kérhetünk bár, de szavaink lelki nyomait nem tudjuk eltüntetni. Az erről az eseményről készített összefoglaló és a gyerekek véleménye a Kossuth Rádió május 25-i Unitárius félóra című műsorában az Interneten is visszahallgatható.

Mire a templomból kijöttünk, a nap is kisütött, és ragyogó napfényben folytathattuk az együttlétet. Valamivel többen voltunk, mint amennyire készültünk, az előkészített 70 darab tányér kevésnek bizonyult. A nagyszerű bogrács-gulyás, a sütemények és az üdítők elfogyasztása után, kiscsoportos baráti beszélgetések alakultak ki, a gyerekek a kertben játszadoztak, majd örömmel láttuk, hogy megérkezett a Szávai házaspár.

Újra a templomba mentünk, hogy meghallgassuk Szávai Ilona előadását. Ilona személyes vallomása és küldetése mindenkit megérintett. Ilona a IX. évfolyamába lépett Fordulópont folyóirat főszerkesztője, üzenete pedig – Kodály Zoltán szavaival élve - számunkra ez: „Vegyük komolyan a gyermeket. Minden egyéb ebből következik.” Az előadás végén minden résztvevő ajándékot kapott a Pont Kiadótól: Szávai Géza: Lánc, lánc, Eszterlanc I. című könyvét, és a Fordulópont folyóirat egy-egy számát.

Az előadás témájából született ötleteinkről, véleményeinkről kötetlenül beszélgethettünk tovább a kertben, élvezve a ragyogó napsütést és egymás társaságát. Ahogy Adrienne megjegyezte: rohanó világunkban egy ilyen napra készülődve, először talán azt gondoljuk: áldozatot hozunk, időt veszünk el magunktól, amit másra is szánhattunk volna, halasztjuk tennivalóinkat – s csak utólag derül ki, hogy igazából az ilyen együttlétek olyan tartalmasak, hogy valójában hosszú időn keresztül tudunk belőlük lelkileg erőt meríteni.

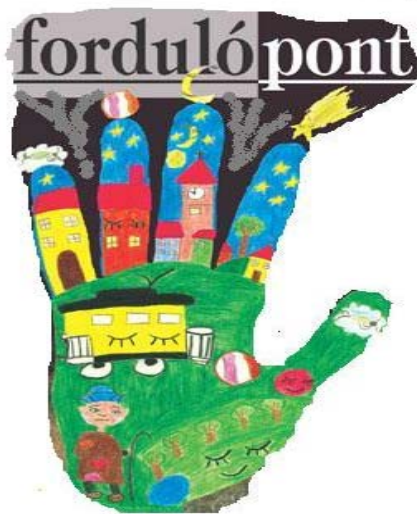
Rózsa Andrea

Szávai Ilona: Minden egyéb ebből következik?

-A Fordulópont számának vezércikke-

Minden egyéb ebből következik? A legutóbb kiadott lapszámmal a FORDULÓPONT kilencedik évfolyamába lépünk; majdnem egy évtizeden át hirdettük, hogy életünk a gyermek (nélküle a Föld hátáról is eltűnnénk), örömről: hogy érte élhetünk. Igen, azért az "életért" élünk, amely nem csupán a mi személyes életünk! És vallottuk, hogy a gyermek a közös nevezőnk, ha róla beszélünk, azt mindenki érti, hiszen mindannyian voltunk gyerekek, és jó esetben mindannyiunknak vannak, lesznek gyermekei. Ezért a gyermekről beszélni, problémáival szembenézni (magunkról beszélni!) minden embernek megkerülhetetlen késztetése, lelki kényszere, hogy ne mondjam: joga és kötelessége. Elkezdtük, és folytattuk e lap hasábjain (és könyvsorozatainkban) a dialógust a gyermekről, a gyermekért ebben a rendszerváltozásnak nevezett átmeneti korszakban, amelynek a vesztesei a gyermekek voltak: a változások és nagy remények lázában rájuk kevés idő, még kevesebb "intézményes" figyelem jutott az alakuló demokrácia sokszor álságos játszmái miatt (melyek a választókért, szavazatokért folynak, a gyermek pedig nem választó!).

A rendszerváltozás idejének - "vesztes" - gyermekei még mindig nem tekinthetők felnőtteknek, húszas éveiket tapossák, és e lap szerkesztői számára izgalmas kérdés: hogyan viszonyulnak majd ők... a megszületendő gyermekeikhez?

Egy évtizede hirdettük e lapban: Vegyük komolyan a gyermeket. Az óvoda és iskola, egyáltalán: a sokat vitatott oktatás (a maga még többet vitatott költségeivel) társadalmi viták keresztjébe került, ott szenvedezik, miközben nőnek fel egymás után a gyermeknemzedékek.

Ma már azt mondom, azt kell mondanom: mivel a (társadalmi) viták parttalanok, reménytelenül (és

eredménytelenül?) a végtelenbe nyúlnak, a gyermekeink élete viszont egyedi, konkrét helyzet és felelősség, szóval azt mondom: ne hárítsuk "életünk" (= gyermekünk élete) iránti felelősségünket intézményekre és intézményesült vitákra. Gyermekek számára: mi magunk vagyunk AZ intézmény! Sajnálhatjuk, ha erre hivatott intézmények nem törődnek velünk és gyermekünkkel, de nekünk tennünk kell a dolgunkat, a szülő olyan "intézmény", amelyet nem lehet kísérleti jelleggel átszervezni, megreformálni, leépíteni, hivatalnokokkal felduzzasztani... A legideálisabb történelmi-társadalmi körülmények közepette is tény: "az első benyomások a legmaradandóbbak, már amit hat éves korig hall a gyermek, sem irtható ki belőle később".

Kodály Zoltán megállapítása általánosan (nemcsak a zenei készségekre) érvényes. Az is, hogy, miként ugyanabban a cikkében írja: "Késő tehát az iskolában kezdeni". Bármilyen legyen az az iskola...

A gyermek születésénél, pár hetes, pár hónapos, egy-két-három stb. éves korában nem lehet a szülő "bármilyen" - miközben "bármilyen" intézményes környezetbe (óvodába, iskolába) kerülhet majd a gyermeke, bármilyen történelmi korszakban.

Szintén Kodály válasza arra a kérdésre, hogy mikor kezdődjék el a gyerek nevelése: "nem is a gyermek: az anyja születése előtt kilenc hónappal".

A legönzőbb embert is foglalkoztatja a gyermek: legalább az a gyerek, aki hajdan ő maga volt!

Amikor azt írta Kodály (mert tőle idéztem): "Vegyük komolyan a gyermeket." - akkor pontosan tudta, hogy erre intézményektől függetlenül adott a minden egyes emberi személy(iség)re lebontható esély! Ebben bízhatunk. A FORDULÓPONT kilencedik évfolyamának első számát-nagyrészt - az iskoláskor és óvodáskor előtti gyermeknek szenteljük, akit ebben az életkorban (minden időben!) arra a szétverhetetlen és megszüntethetetlen intézményre bízott a sors és az élet, aki: a szülő (aki maga is volt gyermek). Továbbra is hisszük, hogy komolyan kell venni a gyermeket. A Kodály-idézet így folytatódik: Minden egyéb ebből következik. Gyermekeink nevelésének-oktatásának legfőbb intézménye, az Oktatási Minisztérium ebben az évben megtagadta lapunk támogatását. Mi azért megkíséreljük változatlan áron továbbra is eljuttatni előfizetőinkhez, olvasóinkhoz a FORDULÓPONT-ot, ahogyan tesszük, lassan már egy évtizede.

A HÍRLEVÉL kiadója
a Debreceni Unitárius Egyházközség Presbitériuma – Megjelenik 60 példányban
Köszönet a tördelésért, kivitelezésért Püspöki Zoltánnak!
A Hírlevéllel kapcsolatos leveleket a Debreceni Unitárius Egyházközség címére Debrecen-4025,
Hatvan u. 24. szám, vagy elektronikusan a katavari@hotmail.com címre várjuk